సుప్రీం కోర్ట్ నివేదికలు

రాంనగర్ కేన్ అండ్ షుగర్ కంపెనీ లిమిటెడ్

వర్సెస్

జతిన్ చక్రవర్తి మరియు ఇతరులు

(P.B. గజేంద్రగడ్కర్, K.N. వాంచూ మరియు K.C. దాస్ గుప్తా, JJ.)

1960

మే 5

విధ్వంసక కార్యాచరణ – ప్రజా వినియోగ ఆందోళన – ప్రత్యర్థి యూనియన్‌తో రాజీకి పెండింగ్‌లో ఉన్న కార్మికుల సమ్మె – సెటిల్‌మెంట్ , కార్మికులందరికీ కట్టుబడి ఉంటే–సమ్మె చట్టబద్ధత–పశ్చిమ బెంగాల్ భద్రతా చట్టం , 1950 (W.B. XIX ఆఫ్ 1950), సెక్షన్ 2(9) (c), వివరీకరించండి. (ii) – పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం , 1947 (14 ఆఫ్ 1947), సెక్షన్లు 18(3) (d), 22 (1) (d), 24(1)(i)

చక్కెర పరిశ్రమలో ప్రజా వినియోగ ఆందోళనలో ఉన్న రెండు ప్రత్యర్థి కార్మిక సంఘాలు , మొత్తం కార్మికులందరినీ కవర్ చేసే డిమాండ్‌లను సమర్పించి , వారిలో ఒకరు యజమానితో రాజీ ప్రక్రియను కొనసాగిస్తే , మరొకరు సమ్మెను ప్రారంభించినప్పుడు , ఏదైనా పరిష్కారం, అటువంటి రాజీకి చేరుకుంది. పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం , 1947లోని సెక్షన్ 18(3) (డి) ప్రకారం ప్రొసీడింగ్స్ ఉద్యోగులందరినీ కట్టుబడి ఉండాలి మరియు చట్టంలోని సెక్షన్ 22(1)(డి) నిబంధనలను సహేతుకమైన నిర్మాణంపై సమ్మె చేయాలి. దాని ఉల్లంఘన మరియు చట్టంలోని సెక్షన్ 24(1)(i) ప్రకారం చట్టవిరుద్ధం.

చట్టంలోని సెక్షన్ 18 అంతర్లీనంగా ఉన్న విధానం పొడిగించిన కార్యాచరణను అందించడం వలన , మీరు రాజీ ప్రక్రియలో పాల్గొన్న యూనియన్‌కు చెందినవారని చూపించడానికి రాజీకి ముందు వచ్చిన సెటిల్‌మెంట్‌కు కార్మికులను కట్టడి చేయడం అవసరం లేదు. అటువంటి పరిష్కారానికి.

ది అసోసియేటెడ్ సిమెంట్ కంపెనీ లిమిటెడ్ , పోర్బందర్ V వారి పనివారు , [1960] 3. S.C.R. 157 మరియు M/s. న్యూ ఇండియా మోటార్స్ (P) లిమిటెడ్ V K.T.Morris, [1960] 3 S.C.R. 350, సూచించబడింది.

పర్యవసానంగా, దిగువ న్యాయస్థానాలు , చట్టం యొక్క తప్పుడు దృష్టితో , పశ్చిమ బెంగాల్ భద్రతా చట్టం , 1950లోని సెక్షన్ 11 ప్రకారం చట్టవిరుద్ధమైన సమ్మెలో చేరినందుకు విధ్వంసక చర్య యొక్క నేరం నుండి కొంతమంది కార్మికులను నిర్దోషులుగా విడుదల చేసింది , దీనికి ప్రత్యర్థి యూనియన్ వారు రాజీ ప్రక్రియలో పార్టీ కాదు , అటువంటి నిర్దోషిత్వాన్ని పక్కన పెట్టాలి.

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీల్ నం.96 ఆఫ్ 1959.

ఆగష్టు 3, 1956 నాటి మేజిస్ట్రేట్ , ఫస్ట్ క్లాస్, యొక్క తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి ఉత్పన్నమైన , 1956 యొక్క క్రిమినల్ రివిజన్ నెం.1577లో కలకత్తా హైకోర్టు యొక్క ఆగష్టు 19 , 1957 నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీల్ కృష్ణనగర్, నదియా, జి.ఆర్. 1954 కేసు నెం.69.

సి.కె. డాఫతరీ, సొలిసిటర్-జనరల్ ఆఫ్ ఇండియా మరియు ***P.K. ఛటర్జీ*** అప్పీలుదారు కోసం ఛటర్జీ.

ప్రతివాది కనిపించలేదు.

1960. మే 5. కోర్టు తీర్పు వెలువరించింది

గజేంద్రగడ్కర్, న్యాయమూర్తి.-ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా ఈ అప్పీల్ , 1949, 14 పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టంలోని సెక్షన్ 22(1)(d) యొక్క నిబంధనల నిర్మాణం మరియు ప్రభావం గురించి ఒక చిన్న ప్రశ్నను లేవనెత్తుతుంది , (ఇకపై చట్టం అంటారు).అప్పీలుదారు, ***రాంనగర్ కేన్ & షుగర్ కో. లిమిటెడ్***, కలకత్తా, భారతీయ కంపెనీల చట్టం క్రింద పొందుపరచబడిన ఒక సంస్థ మరియు ***నాడియా జిల్లా***లోని ***ప్లాసీ***లో ఉన్న దాని కర్మాగారంలో అవసరమైన వస్తువు అయిన చక్కెరను తయారు చేసే వ్యాపారాన్ని కొనసాగిస్తోంది. అక్టోబరు 8 , 1953న దాని తరపున విధిగా జారీ చేయబడిన నోటిఫికేషన్ ద్వారా అప్పీలుదారు పబ్లిక్ యుటిలిటీ ఆందోళన లేదా సేవగా ప్రకటించబడింది.అప్పీలుదారు తన వ్యాపారంలో 545 మంది పర్మినెంట్ పురుషులు మరియు 703 మంది సీజనల్ పురుషులు సాధారణ కార్మికులను మినహాయించి నియమించుకున్నారు.అప్పీలుదారుచే నియమించబడిన కార్మికులలో ఎక్కువ మంది రాంనగర్ కేన్ & సగ్గర్ కంపెనీ ఎంప్లాయీస్ యూనియన్‌కు చెందినవారు (ఇకపై ***ఎంప్లాయీస్ యూనియన్*** అని పిలుస్తారు) , అయితే మైనారిటీ కార్మికులు ***రాంనగర్ షుగర్ మిల్లు వర్కర్స్ యూనియన్*** అని పిలువబడే ప్రత్యర్థి యూనియన్‌కు చెందినవారు (ఇకపై ***వర్కర్స్ యూనియన్)*** . డిసెంబరు 9 , 1953న వర్కర్స్ యూనియన్ అప్పీలుదారుకు డిమాండ్ల చార్టర్‌ను

సమర్పించినట్లు తెలుస్తోంది.దీని తర్వాత జనవరి 20 , 1954న ఉద్యోగుల సంఘం ఇదే విధమైన డిమాండ్ల చార్టర్‌ను రూపొందించింది.అదే రోజు వర్కర్స్ యూనియన్ అప్పీలుదారుకు సమ్మె నోటీసు అందించింది. ఫిబ్రవరి 1 , 1954న, ఎంప్లాయీస్ యూనియన్ మరియు అప్పీలుదారు హాజరైన రాజీ (Conciliation) అధికారి ముందు సమావేశం జరిగింది.ఈ సమావేశానికి సంబంధించిన నోటీసును వర్కర్స్ యూనియన్‌కు కూడా అందించారు. ఫిబ్రవరి 2 , 1954న, అప్పీలుదారు ఈ విషయాన్ని రెండు యూనియన్‌ల ప్రతినిధులతో విడివిడిగా చర్చించాలని రాజీ అధికారికి సూచించాడు , అయితే ఈ సూచనపై వర్కర్స్ యూనియన్ అభ్యంతరం తీసుకుంది.

ఆ తర్వాత ఆ యూనియన్ రాజీ విఫలమైందని భావించి రాజీ అధికారికి తెలియజేసింది.పర్యవసానంగా ఫిబ్రవరి 3, 1954న, రాజీ అధికారి వర్కర్స్ యూనియన్‌తో మాత్రమే రాజీ వైఫల్యం గురించి చట్టంలోని సెక్షన్ 12 సబ్-సెక్షన్ (4) కింద తన నివేదికను పంపారు.ఫిబ్రవరి 25 , 1954న, అప్పీలుదారు మరియు ఎంప్లాయీస్ యూనియన్ ఒక సెటిల్‌మెంట్‌కు వచ్చారు మరియు ఇది రెండు పార్టీలచే సంతకం చేయబడిన మెమో ఆఫ్ సెటిల్‌మెంట్ రూపంలో రికార్డ్ చేయబడింది.ఇంతలో 1954 ఫిబ్రవరి 13న వర్కర్స్ యూనియన్ సమ్మెను ప్రారంభించింది.ఈ సమ్మె ఫలితంగా 1950 పశ్చిమ బెంగాల్ భద్రతా చట్టం XIXలోని సెక్షన్ 11 కింద పదకొండు మంది ప్రతివాదులపై క్రిమినల్ ఫిర్యాదు దాఖలు చేయబడింది మరియు ఆ తర్వాత వారిపై అభియోగాలు మోపబడ్డాయి.

1954 ఫిబ్రవరి 13న లేదా దాదాపు 1954లో ***ప్లాసీ***లో ప్రతి ఒక్కరు ***రాంనగర్ కేన్ & షుగర్ కంపెనీ లిమిటెడ్***,పనిని అడ్డుకోవడం, ఆలస్యం చేయడం లేదా పరిమితం చేసే ఉద్దేశంతో విధ్వంసకర చర్యలకు పాల్పడ్డారని పేర్కొన్న ప్రతివాదులపై అభియోగంలో రూపొందించిన కేసు. ఇది నిత్యావసర వస్తువు అయిన చక్కెర ఉత్పత్తికి ప్రజా వినియోగ ఆందోళన. ప్రశ్నార్థక సమ్మె చట్టవిరుద్ధం కాదనే కారణంతో ప్రతివాదులు ఈ అభియోగానికి నిర్దోషిగా అంగీకరించారు. వారు ఫిబ్రవరి 13 , 1954న సమ్మెకు దిగారని ఖండించలేదు ;అయితే, సమ్మె చట్టబద్ధమైనందున , అభియోగాలు మోపబడిన నేరం రుజువు చేయబడిందని చెప్పలేమని కోరింది. మేజిస్ట్రేట్ ప్రతివాదుల అభ్యర్థనను సమర్థించారు మరియు ప్రతివాదులను నిర్దోషులుగా ప్రకటించారు.అప్పీలుదారు కలకత్తా హైకోర్టులో రివిజనల్ దరఖాస్తుకు ప్రాధాన్యతనిస్తూ నిర్దోషిగా ప్రకటించబడిన ఉత్తర్వు సరైనదని సవాలు చేశాడు. అయితే సమ్మె చట్టవిరుద్ధం కాదని, ట్రయల్ మేజిస్ట్రేట్ ముగింపుతో ఏకీభవించిందని హైకోర్టు పేర్కొన్నందున దాని పునర్విమర్శ దరఖాస్తు విఫలమైంది.అప్పీలుదారు పేర్కొన్న హైకోర్టు ముందు సర్టిఫికేట్ కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్నాడు , కానీ దాని దరఖాస్తు తిరస్కరించబడింది. అప్పుడు అప్పీలుదారు ఈ కోర్టు నుండి ప్రత్యేక సెలవు కోసం దరఖాస్తు చేసి పొందారు ;మరియు మా ముందు దాని తరపున లేవనెత్తిన ఏకైక అంశం ఏమిటంటే , ప్రశ్నలోని సమ్మె చట్టవిరుద్ధం కాదని నిర్ధారణకు వచ్చినప్పుడు దిగువ కోర్టులు చట్టంలోని సెక్షన్ 22(1)(డి)లోని నిబంధనలను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాయి.

మేము ఈ అంశాన్ని పరిగణించే ముందు పశ్చిమ బెంగాల్ భద్రతకు సంబంధించిన సంబంధిత నిబంధనలను ప్రస్తావించడం సంబంధితంగా ఉంటుందిచట్టం.ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 11 ప్రకారం ఎవరైనా ఏదైనా విధ్వంసకర చర్యకు పాల్పడితే అతనికి ఐదేళ్ల వరకు జైలు శిక్ష లేదా జరిమానా లేదా రెండూ విధించవచ్చు.సెక్షన్ 2(9)(e) విధ్వంసక చర్యను నిర్వచిస్తుంది అంటే ఉద్దేశించిన లేదా అడ్డుకునే , ఆలస్యం చేసే లేదా పరిమితం చేసే అవకాశం ఉన్న ఏదైనా చర్య అని అర్థం-(i) ఏదైనా పని లేదా ఆపరేషన్ , లేదా (ii) ఏదైనా రవాణా సాధనం లేదా లోకోమోషన్ ,--పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం, 1947లో నిర్వచించిన విధంగా పారిశ్రామిక వివాదాన్ని కొనసాగించడంలో తప్ప , ఏదైనా అవసరమైన వస్తువు యొక్క ఉత్పత్తి, సేకరణ, సరఫరా లేదా పంపిణీకి అవసరమైనది.ఈ నిర్వచనానికి వివరణ (ii) పారిశ్రామిక వివాద చట్టం, 1947లోని సెక్షన్ 24లో నిర్వచించిన విధంగా చట్టవిరుద్ధమైన సమ్మె లేదా చట్టవిరుద్ధమైన లాక్-అవుట్ , ఉప-నిబంధన (ఇ), ప్రయోజనాల కోసం పారిశ్రామిక వివాదాన్ని కొనసాగించే చర్యగా పరిగణించబడదు. నిర్భయ సమ్మె చట్టవిరుద్ధమని తేలితే అది పశ్చిమ బెంగాల్ భద్రతా చట్టంలోని సెక్షన్ 2(9)(e) ద్వారా నిర్వచించబడిన విధ్వంసక చర్యగా పరిగణించబడుతుంది.దిగువ కోర్టులలో ఈ స్థానం ఆమోదించబడింది.అందుకే చట్టంలోని సెక్షన్ 24 ప్రకారం ప్రశ్నార్థక సమ్మె చట్టవిరుద్ధమైన సమ్మె కాదా అనేది మా నిర్ణయానికి ఉత్పన్నమయ్యే ఏకైక ప్రశ్న.

చట్టంలోని సెక్షన్ 24, సెక్షన్ 22 లేదా సెక్షన్ 23కి విరుద్ధంగా సమ్మె ప్రారంభించినా లేదా ప్రకటించబడినా అది చట్టవిరుద్ధం అని ఇతర అంశాల మధ్య అందిస్తుంది.అది మమ్మల్ని సెక్షన్ 22లోని నిబంధనలకు తీసుకెళ్తుంది మరియు ఫిబ్రవరి 13 , 1954న సమ్మెను ప్రారంభించినప్పుడు , ప్రతివాదులు చట్టంలోని సెక్షన్ 2 2(1)(డి) నిబంధనలను ఉల్లంఘించారా లేదా అనేది మనం తెలుసుకోవాలి.సెక్షన్ 22(1)(డి) ప్రకారం , పబ్లిక్ యుటిలిటీ సర్వీస్‌లో పనిచేసే వ్యక్తులు ఏ విధమైన రాజీ అధికారి ముందు రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉన్న సమయంలో మరియు అలాంటి ప్రక్రియలు ముగిసిన ఏడు రోజుల తర్వాత ఒప్పందాన్ని ఉల్లంఘించి సమ్మె చేయకూడదు.ఈ నిబంధన ప్రభావం స్పష్టంగా ఉంది. రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉన్న సమయంలో పబ్లిక్ యుటిలిటీ సర్వీస్‌లో సమ్మె ప్రకటించబడితే అది చట్టవిరుద్ధం.సంబంధిత సమయంలో అప్పీలుదారు మరియు ప్రతివాదుల మధ్య ఏదైనా రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉందా ? ప్రస్తుత అప్పీల్‌లో సమాధానం కోరుతున్న ప్రశ్న అది.ప్రతివాదులు వాదించిన వారు, తాము చెందిన వర్కర్స్ యూనియన్ ఫిబ్రవరి 2, 1954న రాజీ ప్రక్రియను విడిచిపెట్టిందని మరియు వాస్తవానికి రాజీ అధికారి తన వైఫల్య నివేదికను ఫిబ్రవరి 3 , 1954న సమర్పించారని;కాబట్టి, వర్కర్స్ యూనియన్ మరియు అప్పీలుదారు మధ్య ఫిబ్రవరి 5 , 1954 తర్వాత , ఏ సందర్భంలోనైనా ప్రభుత్వం రాజీ అధికారి వైఫల్య నివేదికను స్వీకరించినప్పుడు ఎటువంటి రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో లేదు.మరోవైపు, ఫిబ్రవరి 25 , 1954 వరకు ఎంప్లాయీస్ యూనియన్‌తో రాజీ ప్రక్రియ కొనసాగిందని , వాస్తవానికి ఆ

తేదీన పార్టీల మధ్య సెటిల్మెంట్ జరిగిందని మరియు వారిచే సంతకం చేయబడిందని అప్పీలుదారు వాదించారు.అప్పీలుదారు మరియు ఎంప్లాయీస్ యూనియన్ మధ్య రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉన్నందున ఫిబ్రవరి 13 , 1954న ప్రతివాదులు చేరిన సమ్మె చట్టవిరుద్ధమని అప్పీలుదారు వాదన.ప్రతివాదులు ఎంప్లాయీస్ యూనియన్‌కు చెందినవారని చూపించనందున , వారికి మరియు అప్పీలుదారుకు మధ్య ఎటువంటి రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉందని భావించడం సాధ్యం కాదని హైకోర్టు పేర్కొంది.ఈ దృక్పథం యొక్క సరైనదే మన ముందు సవాలు చేయబడింది.

ఈ అప్పీల్‌లో లేవనెత్తిన ప్రత్యర్థి వివాదాల మెరిట్‌లను మెచ్చుకోవడంలో చట్టం యొక్క పథకాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకోవడం అవసరం.ఏదైనా విషయానికి సంబంధించి పారిశ్రామిక వివాదాన్ని యూనియన్ లేదా ఇతరత్రా పని చేసే కార్మికుల సంఘం స్పాన్సర్ చేసినప్పుడే లేవనెత్తవచ్చని ఇప్పుడు బాగా పరిష్కరించబడింది. పారిశ్రామిక వివాదాన్ని ఈ విధంగా లేవనెత్తినప్పుడు మరియు పరిష్కారం ద్వారా లేదా అవార్డు ద్వారా నిర్ణయించబడినప్పుడు దాని ఆపరేషన్ యొక్క పరిధి మరియు ప్రభావం చట్టంలోని సెక్షన్ 18 ద్వారా నిర్దేశించబడుతుంది.సెక్షన్ 18(1) ప్రకారం , యజమాని మరియు పనివాడి మధ్య ఒప్పందం ద్వారా రాజీ ప్రక్రియలో కాకుండా , ఒప్పందానికి సంబంధించిన పార్టీలకు కట్టుబడి ఉంటుంది;అయితే సెక్షన్ 18(3) ప్రకారం , రాజీ ప్రక్రియల సమయంలో వచ్చిన ఒక సెటిల్‌మెంట్ అమలులోకి వచ్చింది , క్లాజు (ఎ), (బి), (సి) మరియు (డి) అది సబ్-లోని విభాగం (3)లో పేర్కొన్న అన్ని పార్టీలకు కట్టుబడి ఉంటుంది. సెక్షన్ 18(3)(డి) స్పష్టం చేస్తుంది , క్లాజ్ (ఎ) లేదా (బి)లో సూచించిన పార్టీ పనివాళ్ళతో కూడి ఉంటే , ఉద్యోగి వర్గంలో లేదా సిబ్బందిలో భాగంగా పనిచేసిన వ్యక్తులందరూ వివాదాస్పద తేదీకి సంబంధించిన వివాదానికి బంధించినది మరియు ఆ సిబ్బంది లేదా భాగానికి తదనంతరం ఉద్యోగం పొందిన వ్యక్తులందరూ పరిష్కారానికి కట్టుబడి ఉంటారు.మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఫిబ్రవరి 25, 1954న రాజీ ప్రక్రియ సమయంలో అప్పీలుదారు మరియు ఎంప్లాయీస్ యూనియన్ మధ్య కుదిరిన సెటిల్మెంట్, పేర్కొన్న యూనియన్ సభ్యులను మాత్రమే కాకుండా , ఆ సంస్థలో పనిచేస్తున్న కార్మికులందరినీ కట్టడి చేస్తుందనడంలో సందేహం లేదు. ఆ తేదీన అప్పీలుదారుని ఏర్పాటు చేయడం.ప్రతివాదులు ప్రత్యర్థి యూనియన్‌కు చెందినవారైనప్పటికీ వారు చెప్పిన పరిష్కారానికి కట్టుబడి ఉంటారని అనివార్యంగా అర్థం. కార్మికులను కట్టడి చేయడానికి , సయోధ్యదారుడి ముందు వివాదంలో పక్షపాతిగా ఉన్న యూనియన్‌కు చెందిన కార్మికులు అని చూపించాల్సిన అవసరం లేదు.సెక్షన్ 18 యొక్క మొత్తం విధానం , రాజీ ప్రక్రియల సమయంలో వచ్చిన సెటిల్‌మెంట్‌కు పొడిగించిన ఆపరేషన్‌ను అందించడంగా కనిపిస్తుంది మరియు 18 , సబ్ - సెక్షన్ (3)లో అటువంటి సెటిల్‌మెంట్‌కు కట్టుబడి ఉన్న వ్యక్తుల యొక్క నాలుగు వర్గాల గురించి పేర్కొనబడింది. దీనికి సంబంధించి చట్టంలోని సెక్షన్ 19(6) మరియు సెక్షన్ 33 (1)(a) కింద ఒకే విధమైన ప్రశ్నలు పరిగణించబడిన ఈ కోర్టు యొక్క రెండు ఇటీవలి నిర్ణయాలను మేము ప్రస్తావించవచ్చు.(వీడియో: ది

అసోసియేటెడ్ సిమెంట్ కంపెనీస్ లిమిటెడ్, పోర్బందర్V వారి వర్క్‌మెన్(1) మరియు *M/s. న్యూ ఇండియా మోటార్స్ (ప్రైవేట్) లిమిటెడ్V K.T. మోరిస్(2)).*

ఈ స్థానం సెక్షన్ 22(1) (d) నిర్మాణంపై ముఖ్యమైన ప్రభావాన్ని కలిగి ఉంది.చెప్పబడిన నిబంధన ఏదైనా రాజీ ప్రక్రియల పెండింగ్‌ను సూచిస్తున్నప్పుడు , రాజీ అధికారి ముందు సెటిల్‌మెంట్‌కు దారితీసే ఏదైనా రాజీ ప్రక్రియలను సహేతుకంగా అర్థం చేసుకోవాలి మరియు ఏ సెటిల్‌మెంట్ సంబంధిత కార్మికులందరినీ బంధించవచ్చు ;మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఒక యూనియన్ మరియు యజమాని మధ్య రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉంటే మరియు అది యజమాని యొక్క ఉద్యోగులందరికీ సంబంధించిన విషయాలకు సంబంధించినది అయితే , పేర్కొన్న రాజీ ప్రక్రియ యొక్క పెండింగ్‌లో ఉద్యోగంలో ఉన్న యజమాని యొక్క ఉద్యోగులందరిపై నిషేధం ఉంటుంది. సెక్షన్ 22(1)(d) కింద పేర్కొన్న ప్రొసీడింగ్ పెండింగ్‌లో ఉన్న సమయంలో పబ్లిక్ యుటిలిటీ సర్వీస్ సమ్మెకు వెళ్లాలి. మా అభిప్రాయం ప్రకారం , ఈ నిర్మాణం సెక్షన్ 18(3)(d) ద్వారా నిర్దేశించబడిన రాజీ పరిష్కారాల ప్రభావానికి సంబంధించిన నిర్దిష్ట నిబంధనలకు అనుగుణంగా ఉంటుంది మరియు చట్టం యొక్క సాధారణ విధానానికి అనుగుణంగా ఉంటుంది , లేకుంటే అది అనవసరంగా పారిశ్రామిక శాంతికి భంగం కలిగిస్తుంది , పేర్కొన్న యజమాని మరియు అతని ఇతర ఉద్యోగుల మధ్య రాజీ ప్రక్రియలో పేర్కొన్నయూనియన్సభ్యులతో పాటు మిగిలిన కార్మికులకు సాధారణమైన డిమాండ్లు పరిగణించబడుతున్నప్పటికీ, పబ్లిక్ యుటిలిటీ సర్వీస్‌లో పనిచేస్తున్న ఒక యూనియన్ సమ్మె చేయడానికి అనుమతించినట్లయితే మరొక యూనియన్.ప్రశ్నలోని రాజీ ప్రక్రియలు నిర్దిష్టమైన ఉద్యోగులకు పరిమితమైన నిర్దిష్ట డిమాండ్లకే పరిమితమైతే అది మరొక విషయం.అటువంటి సందర్భంలో , పేర్కొన్న డిమాండ్లపై ఆసక్తి లేని ఇతర కార్మికులు పేర్కొన్న ప్రొసీడింగ్‌లకు కట్టుబడి ఉండకపోవచ్చని వాదించవచ్చు.అయితే , ప్రస్తుత అప్పీల్‌లో మాకు సంబంధం లేని అంశం మరొక అంశం.రెండు యూనియన్‌లు అప్పీలుదారుకు సమర్పించిన డిమాండ్‌ల చార్టర్‌ను మేము చూశాము మరియు పేర్కొన్న డిమాండ్‌లు అప్పీలుదారు యొక్క ఉద్యోగులందరికీ వర్తిస్తాయని మరియు వారిలో ఒక వర్గంమాత్రమే కాకుండా; మరో మాటలో చెప్పాలంటే , రెండు చార్టర్‌లు డిమాండ్‌లు చేశాయి , దీని ప్రయోజనం అప్పీలుదారు యొక్క కార్మికులందరికీ చేరడానికి ఉద్దేశించబడింది ;అవి అప్పీలుదారుచే నిర్వహించబడుతున్న ఉద్యోగి వర్గం లోని ఒక ప్రత్యేక భాగానికి చెందిన పనివారి యొక్క ఒక విభాగం డిమాండ్లు కావు.రెండు యూనియన్లు చేసిన డిమాండ్లలో ఎటువంటి సందేహం లేదు కానీ అవి ఒకే కారణాన్నికవర్ చేస్తాయి మరియు ఫలితంగా అవి మొత్తం కార్మికుల డిమాండ్లను సూచిస్తాయి.వాస్తవానికి అప్పీలుదారు మరియు ఎంప్లాయీస్ యూనియన్ మధ్య కుదిరిన రాజీ పరిష్కారం వల్ల ఎంప్లాయీస్ యూనియన్‌కు లాభపడినంతగా వర్కర్స్ యూనియన్ సభ్యులకు కూడా ప్రయోజనం చేకూరింది. కాబట్టి చట్టంలోని సెక్షన్ 22(1)(d)లోని నిబంధనలపై అనవసరంగా ఇరుకైన మరియు పరిమితం చేయబడిన నిర్మాణాన్ని

ఉంచడంలో దిగువ కోర్టులు పొరపాటు పడ్డాయని మేము భావిస్తున్నాము.మా అభిప్రాయం ప్రకారం , అప్పీలుదారు మరియు ఎంప్లాయిస్ యూనియన్ మధ్య రాజీ ప్రక్రియ పెండింగ్‌లో ఉన్నందున సెక్షన్ 22(1)(d)లోని నిబంధనలను ప్రశ్నార్థక సమ్మెకు ఆకర్షిస్తుంది మరియు చట్టం యొక్క సెక్షన్ 24(1)(i) ప్రకారం సమ్మెను చట్టవిరుద్ధం చేస్తుంది.సమ్మె చట్టవిరుద్ధమైతే, ప్రతివాదులు పశ్చిమ బెంగాల్ భద్రతా చట్టంలోని సెక్షన్ 2(9)(ఇ) ద్వారా నిర్వచించబడిన విధ్వంసక చర్యలో పాల్గొన్నారని మరియు ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 11 ప్రకారం శిక్షార్హమైన నేరానికి పాల్పడ్డారని ఇది అనుసరిస్తుంది.

తదనుగుణంగా మేము ప్రతివాదులకు అనుకూలంగా హైకోర్టు జారీ చేసిన నిర్దోషి ఉత్తర్వులను పక్కన పెట్టి , అభియోగాలు మోపబడిన నేరానికి వారిని దోషులుగా ప్రకటిస్తాము.ప్రతివాదులపై నేరారోపణ మరియు భారీ శిక్ష విధించడం కోసం అప్పీలుదారు ఈ కోర్టుకు వచ్చారని , అయితే చట్టంలోని ముఖ్యమైన ప్రశ్నపై నిర్ణయం తీసుకోవడానికి మాత్రమేనని **సొలిసిటర్ జనరల్** మాకు న్యాయంగా చెప్పారు. చట్టంలోని సెక్షన్ (1)(d) నిర్మాణానికి. ఈ కేసు యొక్క పరిస్థితులలో మేము అభియోగాలు మోపబడిన నేరానికి ప్రతివాదులను దోషులుగా నిర్ధారించి , ప్రతి ఒక్కరు ఒక రూపాయి జరిమానా చెల్లించవలసిందిగా నిర్దేశిస్తే న్యాయం యొక్క ముగింపులు నెరవేరుతాయని మేము భావిస్తున్నాము.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.